

Em phải trả giá thật rồi

Đã bao lần Duyên muốn chạy về bên mẹ để khóc nức nở, để kể cho mẹ nghe về sự lạnh lùng của chồng với cô, về sự vô cảm của anh trong ngôi nhà này nhưng cô lại sợ.

Rời chỗ làm khi màn đêm ập xuống, Duyên vác cái bụng bầu ở tháng thứ 8 khệ nệ dắt chiếc xe máy ra khỏi cơ quan. Cô bấm chiếc điện thoại cho chồng:

– Anh ơi, hôm nay em phải tăng ca giờ mới được về, anh đến đón em với được không? Em cảm thấy mệt quá!

Đầu dây bên kia thỉnh thoảng lắng nghe cô rồi cười phá lên, giọng nói lèm bèm toàn mùi say rượu:

– Thôi cô đừng giả bộ nữa, về nhanh lên. Tôi giờ say lắm rồi không biết có vác nổi cái xác về không chứ nói gì đi đón cô.

Duyên bật khóc khi nghe chồng nói câu đó và tắt máy khi mà cô còn chưa nói hết câu. Người bạn làm cùng tổ với Duyên bước ra, thấy cô còn đứng tần ngần ở đó vội hỏi:

– Sao thế em? Chồng chưa tới đón à? Anh nhà chị đến rồi nhưng thôi chị đợi cùng em nhé. Bao giờ chồng em đến thì hai vợ chồng chị về. Em bụng mang dạ chửa thế này đứng đây đêm hôm nguy hiểm lắm.

Duyên cố nói bằng giọng bình tĩnh nhất có thể:

- Anh nhà em vừa gọi, anh ấy bị cảm chị ạ nên không đến đón em được. Với lại em khỏe lắm, đêm hôm thế này bắt anh ấy đi đón lại mệt ra. Mai anh ấy mà ốm ra đó thì em còn khổ hơn ấy chứ. Thôi anh chị cứ về trước đi, em về bây giờ đây mà.

Người bạn làm cùng tổ với cô cũng lưỡng lự, phân vân đôi chút nhưng khi thấy cô khẳng khẳng không sao và lên xe nổ máy, chị ấy mới về cùng với chồng. Nhìn hình ảnh người vợ chạy ra, chồng đơn đả cài mũ, đưa khăn, đưa áo cho vợ trong tiết trời lạnh giá và cô vợ ôm lấy chồng thật chặt từ phía sau làm Duyên không sao cầm được nước mắt. Cô bật khóc nức nở ngay dưới chân công ty. Duyên lên xe ra về khi mà thành phố vắng hoe người. Vừa đi nước mắt làm nhòa tất cả, cô liên tục phải đưa tay quệt ngang máy để thấy đường.

Đoạn đường về nhà ngắn ngủi nhưng đủ để làm cho Duyên nhớ lại tất cả những điều đã xảy ra trong cuộc đời mình. Cô lấy chồng mới chỉ vài tháng nay thôi mà sao cô có cảm giác mình như đã sống trong cuộc hôn nhân bi kịch này cả hàng thế kỉ. Cô chưa từng một ngày cảm thấy hạnh phúc khi lấy chồng. Gần 8 tháng cưới nhau là gần ấy thời gian cô khóc một mình dù cho cô đang mang bầu. Cô đã đi quá xa, đã tự đưa đời mình đến bi kịch nhưng không bao giờ chịu thừa nhận sai lầm.

Duyên biết chồng cô đâu có yêu cô. Cuộc hôn nhân này chỉ là một sự vói vĩnh mà cô không cho chồng cơ hội được từ chối. Anh ấy đã từng có một vị hôn thê khác, họ yêu nhau và không hề có sự xuất hiện của cô ở đó. Nhưng vì cô mê một anh, vì cô ham lấy một người chồng đẹp trai, làm ra tiền nên cô bất chấp mọi thử thách để phá họ. Cô không ngần ngại đưa anh vào bẫy để có bầu, rồi cũng không ngần ngại đến cơ quan, đến nhà, gặp người yêu, người thân của anh để thông báo. Ngày cưới của cô, cô cười còn anh im lặng. Đêm tân hôn, anh bỏ đi uống rượu suốt đêm không về nhà.

Từ đó tới nay, cuộc sống của vợ chồng cô là như vậy. Anh không ăn cơm nhà, không nói với vợ một câu mặc cho cô cố gắng làm lành với chồng. Cô biết mình sai và muốn yêu anh thật nhiều để sửa sai nhưng chồng không cho cơ hội đó. Mọi thứ đã chấm hết vì khi người ta không có tình yêu mà buộc phải cưới thì nó đã trở thành tình hận. Chồng cô không chỉ hận cô mà còn hận cả đứa con trong bụng cô nên mặc dù cô mang bầu anh cũng không đoái hoài.

Có thể anh có lỗi nhưng cô đã cướp đi của anh quá nhiều đến nỗi mà trách nhiệm của một người làm cha anh cũng tự vất bỏ vì hận. Cô không dám trách anh vì cô hiểu mình đã quá sai lầm. Trái tim một người không phải là thứ có thể giam cầm vào trong ngục và kiểm soát nó được. Nhưng cô thì đã phạm phải sai lầm đó.

Đã bao lần Duyên muốn chạy về bên mẹ để khóc nức nở, để kể cho mẹ nghe về sự lạnh lùng của chồng với cô, về sự vô cảm của anh trong ngôi nhà này nhưng cô lại sợ. Cô sợ người ta chê cười cô ngu ngốc cô lấy cho kì được người chồng không yêu mình. Cô sợ người ta thương hại một người vợ bụng mang dạ chửa mà chồng không đoái hoài. Cô giữ diện trong sự đón đầu chỉ riêng mình cô chịu.

Duyên mở cánh cửa vào nhà, cô nhìn thấy chồng ngủ mê mệt trên ghế sofa. Đó là cảnh tượng thường thấy ở cái gia đình này nhưng sao lần này tim cô đau nhói. Đã quá sức chịu đựng của Duyên rồi và cô nghĩ rằng với chồng cô cũng vậy. Cô nhận thấy anh khóc. Có lẽ là một sự xót xa mà anh đang phải chịu đựng.

Duyên mệt mỏi và cảm thấy người không khỏe. Cô lặng lẽ về phòng thu dọn quần áo vào chiếc valy mà từ ngày cưới cô dùng để mang đồ đạc tới đây. Cô viết vội một tờ đơn ly hôn rồi ra đi. Cô sẽ về với mẹ, sẽ òa vào lòng mẹ khóc thổn thức và kể cho mẹ nghe tất cả những cơ cực mà cô phải chịu đựng chỉ vì quyết định sai lầm của cô. Đến lúc phải giải thoát cho nhau rồi vì chính cô không còn gắng gượng được thêm một phút giây nào nữa.